

İSTANBUL HAYALLERİ

EKREM BEKTAŞ

Resimleyen:
Kemal Yargıcı

ÖTÜKEN

OKULUN son günlerinde yaz mevsimine girişin bütün güzelliklerini yaşıyoruz. Her şey güzel... Gök güzel, yer güzel, hayat güzel... Derslerin sona eriyor olması hepsinden daha güzel. Annem kahvaltı masasını hazırlayınca bana seslendi:

- Haydi Ahmet! Kahvaltı hazır, okula geç kalma!

Ben hazırdım ama kardeşlerim henüz uyanmamıştı. Masaya oturdum. Her zamankinden daha aceleci ve daha sevinçliydim. Annemin gözünden hiçbir şey kaçmaz. Benim neşeli hâlimi fark etti. Gözlerimin içine bakarak,

- Bugün pek neşelisin Ahmet, dedi.

Annemin gülen bakışıyla daha da neşelendim:

- Evet, neşeliyim anne!

Annem kaşlarını kaldırarak başını salladı:

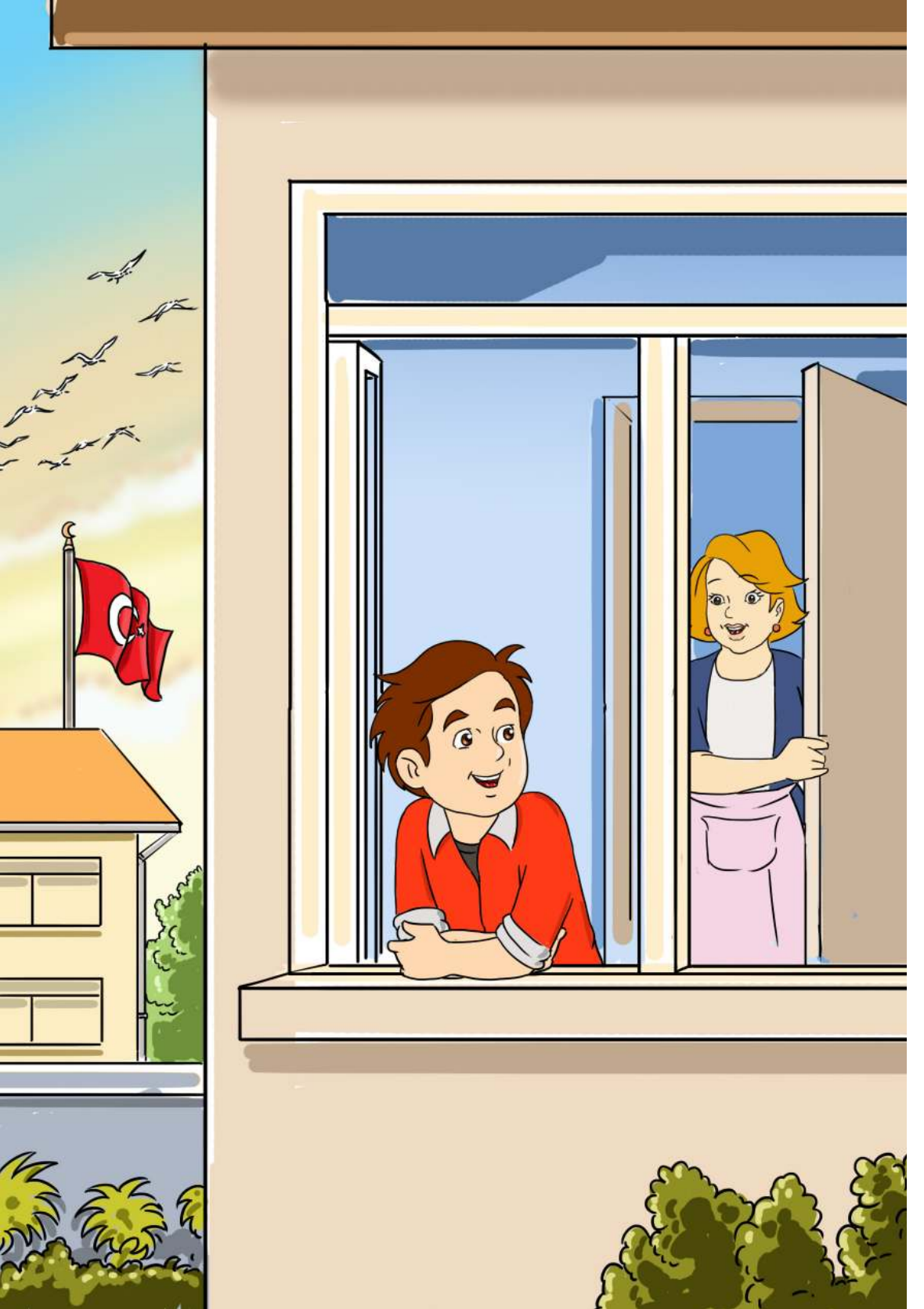
- Bu neşenin sebebini sorabilir miyim?

- Yaz geldi.

- Hepsi bu mu?

Hepsi bu değildi tabii... Okuldan çıkınca arkadaşım Bora ile uçurtma uçuracaktık. Bunu anneme söyledim:

- Bora ile bugün uçurtma uçuracağız!

Annemin gülen yüzü birden durgunlaştı. Cevap vermeden önce bir an düşündü. Eski günlerden bir şey hatırlamış gibi:

- Sakın uçurtmayla birlikte sen de uçup hayallere dalma, dedi.

- Hayallere mi!.. Ben hayallere mi dalıyorum anne?

- Biraz dalıyorsun galiba...

- Nasıl biraz?

Annem gözlerini kıstı, gülümsedi:

- Fatih Sultan Mehmet'i göreceğim diye mehter takımının peşine takılmadın mı? Seni akşama kadar aramadık mı?

- O hayal değildi ki... Gerçekti...

- Gerçek mi! Peki padişahı görebildin mi?

- Bir gün önce sefere çıkmış. Vezirini gördüm. "Bir ay sonra gel." dedi.

Annem yine gülümsedi:

- Mimar Sinan'ı görmek için de Süleymaniye'ye gitmiştin, görebildin mi?

Cevabım hazır olduğu için ben de gülümsedim:

- Gördüm! Caminin temelini kazdığı bir kazmayı bana hediye etti.

Annem bu defa şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı:

- Kazma nerede?

Annemin şaşkınlığına bir anlam veremedim.

- Kilerde, dedim.

- O çamurlu kazmayı oraya sen mi koydun!

Ben de kardeşlerinden biri koydu zannettim. Apartman görevlisine verdim.

- Neden anne? O bir hatıraydı!

- Hatıra değil, bahçenin kazmasıydı.

Biz konuşurken vakit geçti. Annem başımı okşadı:

- Hadi Ahmet, kendine dikkat et, dedi ve arkamdan dua etti.

Bora'nın evi okula daha yakın olduğu için benden önce gitmişti. Beni görünce tamam, işareti verdi.

Yeni uçurtma hazırdı. Zil çalar çalmaz Bora hemen eve gidecek, uçurtmayı alıp gelecekti. Öyle de oldu. Zil çalar çalmaz Bora koştu ama bir türlü gelmedi.

Okuldan bütün öğrenciler çıkıp gitti, Bora salınarak geldi:

- Niye geciktin Bora? Adına yakışmadı bu!

- Adıma mı?

- Evet! Benim bildiğim bora hızlı eser, sen hafif esen rüzgâr gibisin!

Bora, ne dediğime aldırmadı. Cebinden çıkardığı bir kurabiyeyi bana verdi:

- Annem kurabiye yapmış. Oturup yedim, bunu da sana getirdim.

Kurabiyeyi görünce gözlerim parladı. Karnım da nasıl acıkmıştı! Sesimi hiç çıkarmadım. Son kırıntılarına kadar yedim.

- Beklediğime değdi, diyerek gülümsedim.

Hızlı adımlarla İstanbul surlarının dışına çıktık. Burası uçurtma uçurmak için çok uygun bir yer. İyi ki İstanbul'un etrafına bu surları yapmışlar.

Birkaç denemeden sonra uçurtmamız gökyüzünde süzülmeye başladı. Havada sağa sola kıvrılıyor, kuyruğunu dalgalandırıyor, hatta bulutlara değiyordu.

Gökyüzünde nazlı nazlı süzülen uçurtmayı izleme keyfimiz çok sürmedi. **Korktuğumuz başımıza geldi!** Uçurtma, bir buluta takıldı. Bulut çok büyük değildi ama galiba yağmur yüklü olduğu için çok ağırdı. Uçurtmanın ipine ne kadar asılsak da onu bulutun elinden kurtaramadık.

Uğraştığımızı görenler bize yardıma geldiler, bizimle birlikte uçurtmanın ipini çektiler. İp koptu kopacaktı. Meğer bütün bulutlar bir zincirle birbirine bağlanmıştı. İp koparsa uçurtmamız da bulutlarla birlikte gidecekti. Derin bir nefes alarak üfledim, zincir koptu, uçurtmamız kurtuldu.

O anda bir şimşek çaktı. Aniden yağmur boşaldı. Herkes bir yerlere kaçıştı. Ben de surlardaki bir gediğe sığındım. Yağmur öyle çok yağıyordu ki surların önündeki hendekler su ile doldu. Yoldan geçen yayalar, boğazına kadar suya gömüldü.

Böyle durumlarda kullanmak için kıyıda duran bir sandalı suya saldılar ve boğulmakta olanları kurtardılar.

Bir müddet sonra buluttaki su tükendi. Diğer bulutlarla birlikte rüzgârda sürüklendi. Sanki o yağmurlu hava gitmiş, bir çöl iklimi gelmişti. Etrafta bir damla su kalmamıştı.

Bu sırada bizim uçurtma buluttan kurtulmuş, bu defa da surlardan birinin burcuna takılmıştı. Bora'ya ipin ucunu verdim:

- Sadece tut, sakın çekme, dedim.

Uçurtmanın ipini takip ederek surlara doğru yürüdüm. Tehlikeli yerlerden geçtim. Demir parmaklıklı bir kapı vardı, onu açtım. Yarı aydınlık bir dehlize girdim. Biraz sonra gözlerim bir kedi gözü gibi karanlığa alıştı. Sanki o yarı aydınlık dehliz, yüzlerce mumla aydınlandı.

Meğer o kapı bir zindanın kapısı imiş. Zindancı, iki bacaklı bir tabureye oturmuş, kendi iki bacağıyla birlikte taburenin dört bacağını tamamlamış, uykuya dalmıştı.

Bu saatte ne uykusuydu bilmiyorum:

"Günaydın!" diyerek zindancıyı dürttüm.

Zavallı adam, taburenin iki bacağı olduğunu unuttu; kendi bacağını kaldırınca pat diye yere oturdu.

Adam, bu saatte görev başında uyumanın suç olduğunu biliyordu. Toparlandı, ayağa kalktı ve bana bir selam çaktı.

- Özür dilerim komutanım, bizim bebek sabaha kadar ağladı da onun için uykusuz kaldım.

- Bir daha olmasın!

- Olur, söylerim.

- Kime?

- Bebeğe...

- Boşuna uğraşma bebek laftan anlamaz.

- Ne yapayım öyleyse?

- Öteki odaya geç.

- Ama bizim evde tek oda var.

- O zaman kulağına pamuk tıka.

- Bu iyi fikir komutanım, hiç aklıma gelmemişti.

- Sen uyumaya devam et, dedim ve yürüdüm.

Tekrar uçurtmanın ipini takip ettim. İp, merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Yukarıda da bir adam bağırıp çağırıyordu:

- Niye bağırıyorsun? Ses tellerin kopacak.

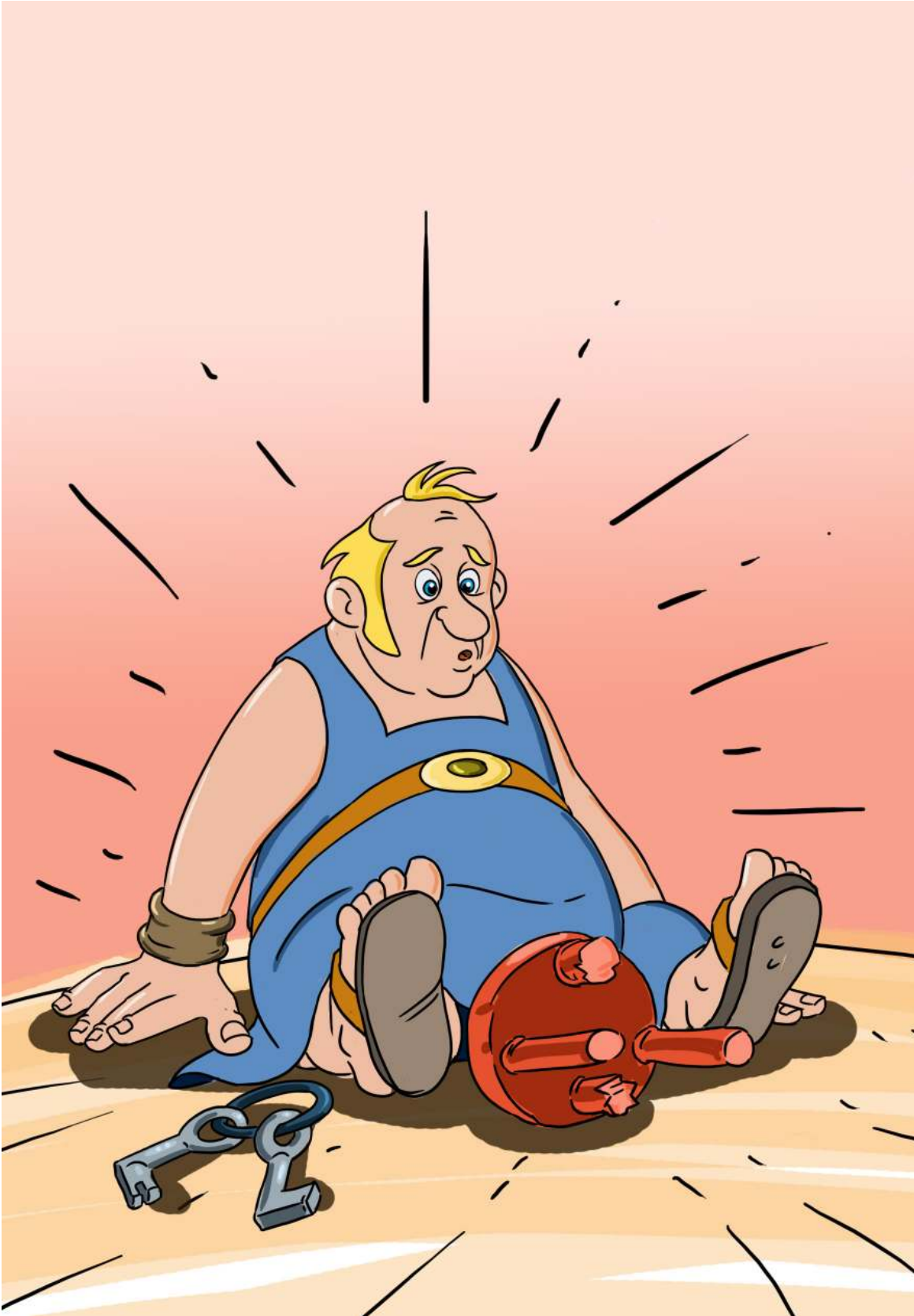
- Bu uçurtma ipi senin mi?

- Belli olmuyor mu?

- Belli oluyor da bir de senin ağzından duyayım dedim.

- Evet! Duydun mu?

- Duydum... Kalenin burcuna yerleştirdiğim son taşı, senin ipin yere düşürdü.

- Öyle mi? Sen kimsin?

- Ben taş ustası Kırıktaşyus'um, hiç duymadın mı?

- Kırıktaşyus mu? Hiç duymadım. Ne yapıyorsun burada?

- Surların tamir ihalesini aldım. Osmanlılar girmesin diye İstanbul'un surlarını tamir ediyoruz. Artık bu surlara top bile işlemez.

- Hiç boşuna uğraşma Kırıktaşyus usta!

- Neden?

- Osmanlı'nın öyle topu var ki bu surların hepsini deler geçer. Karşısında dağlar dayanamaz. Ne kadar kalın duvar örsen de başaramazsın, o topun karşısında duramazsın, yıkılan surları tamir etmeye taş bulamazsın!

Kırıktaşyus usta, benim dediğime aldırmadı. Başını salladı. Deminden beri elinde tuttuğu taşı yerine koydu:

- Beni meşgul etme de işimi bitireyim, Osmanlılar yakında gelir.

- O taş oraya uymadı ki...

- Neden?

- Yanındaki taş; kaldırım taşı, senin oraya koyduğun değirmen taşı.

Adam sinirlendi, kızardı, bozardı, elindeki taş kazmasını kaldırdı. Tam vuracaktı ki Bora'nın sesi geldi:

- Nerelerdesin Ahmet?

Dönüp baktım:

- Gel bak, sana ne göstereceğim, dedim.

Tam Kırıktaşyus ustayı gösterecektim ki görünürde ne kazması vardı ne kendisi... "Bora şimdi bana inanmaz." diyerek burca takılan uçurtmayı aldım, sesimi çıkartmadım. Hadi gidelim, diyerek uçurtmanın ipini takip edip geri döndük.

Ne zindan gördük ne zindancı ne de iki bacaklı tabure... Uçurtmayı uçurduğumuz yere gelince,

- Ne yağmurdu ya! Sanki Nuh Tufanı, dedim.

- Nerede?

- Biraz önceki yağmuru görmedin mi?

Bora hayret etti:

- Yoo! Üç aydır yağmur yağmıyor. İnsanlar yağmur duasına çıkacak, yoksa sen yine hayal mi gördün!

Su hendeklerine baktım, bir damla bile su yok. Akşam vakti yaklaşmıştı. Uçurtmayı topladık, evin yolunu tuttuk. Vedalaşıp ayrıldık. Mahalleye vardığımda karanlık iyice çöktü, akşam saatinden sonra sokaklar bomboştu. Karanlık köşelerde birkaç Bizans askeri nöbet tutuyordu. İçlerinde tanıdıklarım da vardı ama tanımıyormuş gibi davrandım, geçip gittim.

***

Eve gittiğimde annem akşam yemeğinin hazırlıklarını yapıyordu. Daha doğrusu her şey hazırdı da babamın gelmesini bekliyordu. Beş on dakika sonra da babam geldi.

Yemeğe oturunca babama sordum:

- Baba, İstanbul'un surlarında eskiden zindan var mıydı?

- Vardı tabii... Yine var... Sen **Anemas Zindanlarını** duymadın mı?

- Anemas mı? Sanki öyle bir şey duymuş gibiyim ama o zindan İstanbul'da mıydı?

- Evet! Edirnekapı semtinden Haliç'e doğru inerken o arada bir yerde.

Aslında ben oraları çok iyi biliyorum. Orada bir de **Tekfur Sarayı** var ama **Anemas Zindanlarının** orada olduğunu hiç duymamıştım.

Keşke babama sormasaydım. Ben şimdi meraktan sabaha kadar uyuyamam. Yarın ilk işim Bora'yı alıp Anemas Zindanlarına gitmek olacak. **Çok heyecanlı...**

Geceleyin birkaç kere uyanıp saate baktım. Bir türlü sabah olmuyordu. Saate kızdım:

"Yürüsene saat!" dedim.

Beni hiç duymadı. Ağır ağır ilerliyordu.

Tik! Tak! Tik! Tak! Tik! Tak!

Tik! Tak! Tik! Tak!

Bu hızla sabah olmaz! Saati biraz ileri alsam acaba güneş erken doğar mı?

Doğmaz ama...

Nasrettin Hoca'nın dediği gibi:

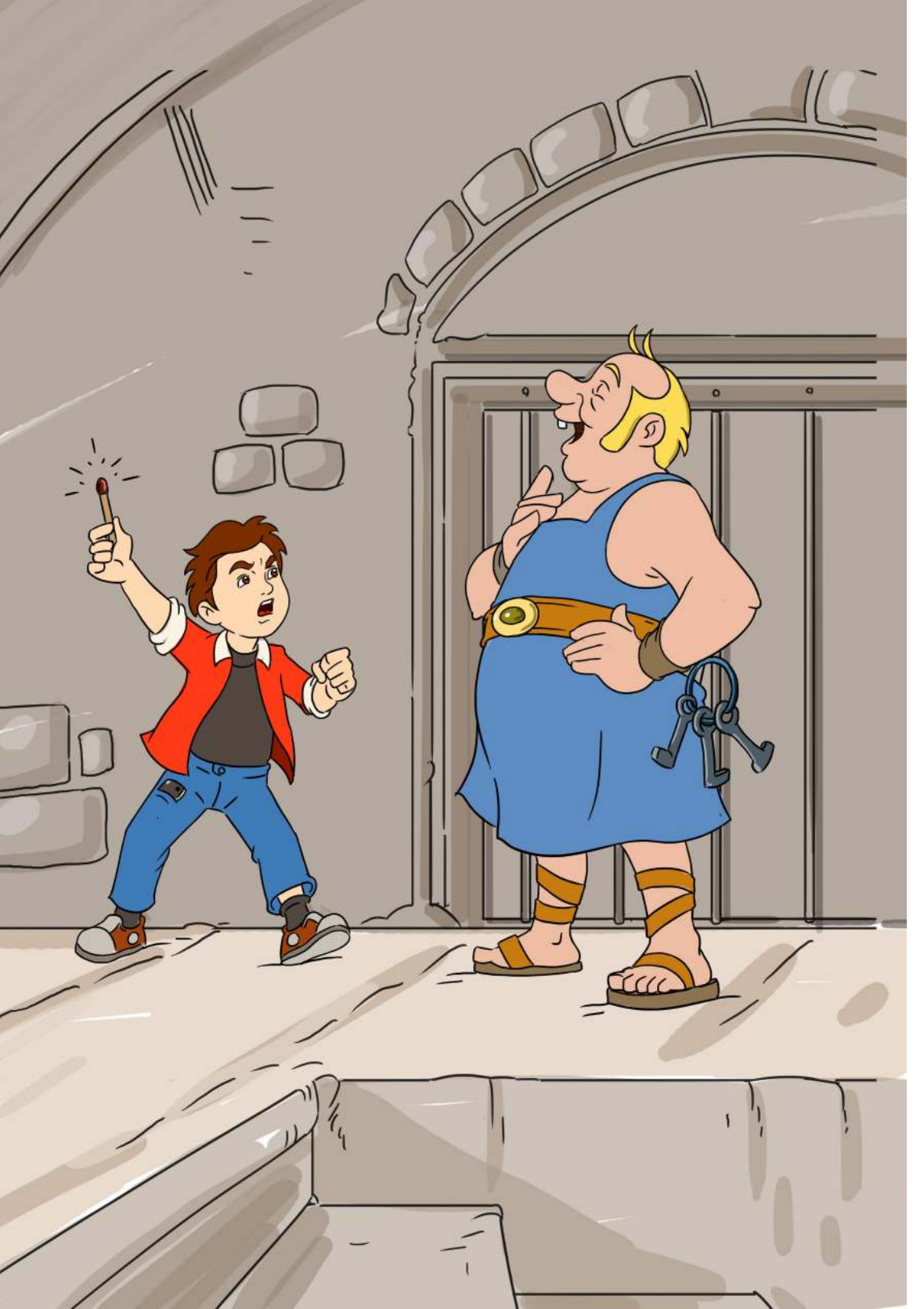
"Ya doğarsa!.."

Doğdu da... İyi ki saati ileri almışım. İki saat kazandım. Bilseydim üç saat ileri alırdım. Anemas Zindanlarına gittiğimde beni korkunç bir çığlık karşıladı. Kenara çekilip saklandım. Zincire vurulmuş zavallı insanlar feryat ediyordu. Vücutları ateşle dağlanmış, kan revan içinde kalmışlardı. Onları kurtarmalıydım. Yerde bir taş aradım, bulamadım. Elime bir kibrit çöpü geçirdim: "Hayytt!" diye meydana atıldım. Elimdeki kibrit çöpünü gören zindancı gülmeye başladı. Sonra birdenbire göğsüme bir kılıç dayandı. **"Çek o kılıcı!"** diye sert bir emir verdim. Annemin sesi geldi:

- Yine rüya gördün galiba, hadi artık kalk.

Annem, elini göğsüme dayamış beni uyandırmaya çalışıyordu. İyice ayılınca kendi kendime güldüm.

- Evet anne, bir rüya gördüm.

Önce şu benim sevgili arkadaşım Bora'ya telefon edeyim. Onunla sözleştik ama hiçbir zaman söz verdiği saatte gelmez. Olsun, onun da kusuru bu... Ne demiş atalarımız? "Kusursuz dost arayan dostsuz kalır." Her şeye rağmen ben Bora'yı seviyorum. Eminim ki o da beni seviyor.

Annem sağ olsun, kahvaltıyı hazırlamadan beni uyandırmaz. Bir taraftan kahvaltımı ediyor, bir taraftan da Bora'ya telefon açıyorum. Telefonuma da zamanında cevap vermez.

- Aradığınız kişi şu anda telefona cevap veremiyor.

- Biliyorum.

- Nereden biliyorsun?

- Bora'yı aradığımda her zaman aynı şeyi söylüyorsun.

- Benim işim bu!

- Ne güzel de iş bulmuşsun. Senin yerinde olsam hiç sesimi çıkarmam.

- Ne demek o?

- Şu demek: Bora zaten telefonu zamanında açmamış. Sen de sesini çıkarma, kendisi arayıp bulsun!

- Tamam! Bundan sonra öyle yaparım. Müşteri daima haklıdır.

- Ben bir daha arayayım şu Bora'yı. Hıh! Açtı!..

- Neredeydin Bora? Her aradığımda böyle yapıyorsun!

- Sen de beni hep yemek yerken arıyorsun. Az daha boğulacaktım.